

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.43

Dosar nr. .X.

Ședința publică de la 14 ianuarie.X.15

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare cererea de revizuire formulată de **S.C. .X. S.R.L.** împotriva Deciziei nr..X. din 13 martie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

La apelul nominal se prezintă revizuenta S.C. .X. S.R.L., prin avocat .X., lipsind intimatele Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X..

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se prezintă referatul cauzei de către magistratul-asistent care arată că cererea de revizuire este legal timbrată, precum și faptul că la data de 24 noiembrie 2014 s-a comunicat intimatelor câte un exemplar al cererii de completare a motivelor de revizuire depuse de revizuentă la termenul de judecată anterior.

Nemaifiind chestiuni prealabile de discutat, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul reprezentantului revizuintei pentru a pune concluzii asupra cererii de revizuire.

Având cuvântul, reprezentantul revizuintei S.C. .X. S.R.L. pune concluzii de admitere a cererii de revizuire, în temeiul dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă, cu consecința anulării Deciziei nr. .X./13.03.2014 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, având în vedere că aceasta este potrivnică Deciziei nr..X./24.03.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal.

În susținerea cererii de revizuire, apreciază că instanța de recurs care a pronunțat Decizia nr..X./13.03.2014, a reținut în mod greșit faptul că cererea de restituire a accizelor a fost soluționată prin Raportul de inspecție fiscală .X./2009, întrucât prin Decizia nr. .X./24.03.2011 s-a reținut că cererea de

restituire nu a fost niciodată soluționată, precum și faptul că nici nu putea fi soluționată printr-un Raport de inspecție fiscală.

Un alt aspect pentru care susține că cele două decizii sunt potrivnice, constă în faptul că Decizia nr..X./24.03.2011 a fost pronunțată de același complet de judecată al instanței supreme care a soluționat dosarul având ca obiect anularea Raportului de inspecție fiscală .X./2009 și a Deciziei de impunere nr.X/2009.

Totodată, arată că în decizia care formează obiectul cererii de revizuire, instanța de recurs nu face nicio referire la autoritatea de lucru judecat dintre dosarul nr..X./2009 și dosarul nr..X./2/2011, reținând însă o pretinsă autoritate de lucru judecat între prezenta cauză și cea având ca obiect acțiunea de anulare a Raportului de inspecție fiscală și a Deciziei de impunere.

Astfel, instanța de recurs ce a pronunțat Decizia nr..X./13.03.2014 a reținut, contrar dispozițiilor Deciziei nr..X./24.03.2011 ce fusese pronunțată anterior, că s-a fi soluționat cererea de restituire.

În concluzie, solicită admiterea cererii de revizuire, astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată, depunând la dosar concluzii scrise, înscrisuri în susținerea cererii de revizuire și documente justificative ale cheltuielilor de judecată solicitate.

Înalta Curte, în raport de dispozițiile art. 150 și art. 256 din Codul de procedură civilă, declară dezbaterile publice închise și reține cauza spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra cererii de revizuire de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Obiectul cererii de revizuire

Prin Decizia nr. .X. din 13 martie.X.14 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție a respins excepția autorității de lucru judecat invocată de intimata S.C. .X. S.R.L și, în consecință, a admis recursurile declarate de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva Încheierii din X februarie 2012 și a sentinței civile nr. .X. din 18 octombrie 2012 ale Curții de Apel .X. - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Autoritatea Națională a Vămilelor – Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. (în prezent Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X.) împotriva sentinței civile nr. .X. din 18 octombrie.X.12 a Curții de Apel .X. – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a modificat sentința și încheierea atacată, în sensul că a respins acțiunea reclamantei S.C. .X. S.R.L., astfel cum a fost precizată.

În argumentele prezentare instanța de control judiciar a reținut că, este nefondată excepția autorității de lucru judecat invocată de intimată în raport de decizia nr. .X. din 24.03.2011 pronunțată de ICCJ în dosarul nr. .X./2009.

În concret, instanța are în vedere că nu este îndeplinită tripla identitate de elemente, cerută de art. 1201 C.civil.

Astfel, *obiectul principal al acțiunii înregistrate sub nr..X./2009 a fost "recunoașterea dreptului societății la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză."*

Prin decizia nr. .X. din 24.03.2011, Înalta Curte a obligat autoritatea pârâtă să soluționeze contestația intimătei, înregistrată sub nr. .X. din 06.05.2009, în termen de 30 de zile de la pronunțare, sub sancțiunea plății unor penalități de întârziere și a amenzii prevăzute de art. 24 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, modificată.

Pentru punerea în executare a acestei hotărâri judecătorești a fost emisă de către ANAF – DGSC decizia nr. X din 12.04.2011 prin care s-a stabilit că este rămasă fără obiect contestația prin care intimata solicita obligarea DGAMC la soluționarea cererii de restituire a accizelor nr..X. din 05.12.2007, ca urmare a emiterii deciziei de impunere nr..X. din 25.03.2009 de către ANAF – DRAOV București.

Obiectul cauzei de față este anularea deciziei nr. 131/12.04.2011 emisă de pârâta emisă de ANAF-DGSC, precum și recunoașterea dreptului reclamantei la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză.

Pe aspectul analizat, reține instanța faptul că instanța de control judiciar nu a obligat autoritatea pârâtă să admită cererea intimătei de restituire a accizelor nr..X. din 05.12.2007, ci doar să pronunțe o soluția cu privire la aceasta, ceea ce s-a și realizat, ca efect al emiterii deciziei nr. 131/12.04.2011.

S-a reținut în continuare că perioada verificată a fost 04.05.2004 – 31.12.2007 și a vizat și cantitatea de produse retrase din consum și restituite în antrepozitul intimătei, pentru care partea solicită restituirea accizelor.

Așadar, contrar celor susținute de către societatea intimată, în cadrul RIF nr. .X. din 25.03.2009 a fost analizată și cererea de restituire accize nr. .X./05.12.2007.

În baza acestui raport a fost ulterior emisă decizia de impunere nr..X. din 25.03.2009 prin care s-a stabilit în sarcina societății intimăte obligații fiscale suplimentare în sumă de .X. lei, cu titlu de accize aferente Țigărilor returnate, precum și majorări de întârziere în sumă de .X. lei .

Ca atare, reține instanța pentru rezolvarea cererii de restituire accize s-a derulat aceeași procedură administrativ-fiscală.

De altfel, chiar intimata, în notele scrise depuse la dosar (fila 59 ICCJ), a arătat că *"procedura generală de inspecție fiscală accize a inclus emiterea deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală"*.

Înalta Curte a mai reținut că prin hotărârea judecătorească pronunțată în dosarul nr. .X./2/2009 a fost dezlegată sub toate aspectele chestiunea juridică litigioasă.

Mai precis, este vorba de manifestarea efectului pozitiv al puterii de lucru judecat și de prezumția legală conform căreia realitatea raportului juridic dintre părți este exprimată de hotărârea judecătorească pronunțată de așa manieră încât ea nu poate primi dovada contrară.

Cu alte cuvinte, în cel de-al doilea proces se opune efectul pozitiv al lucrului judecat anterior, neputându-se contesta ceea ce o instanță a tranșat deja.

Raportul de drept fiscal supus judecății are ca temei refuzul, considerat de intimată nejustificat, de restituire a sumei de .X. lei, achitate cu titlu de accize pentru produse din tutun retrase din consum.

Motivele și temeiul legal al cererii de revizuire

Împotriva acestei hotărâri a formulat cerere de revizuire S.C. .X. S.R.L., invocând ca temei de drept dispozițiile art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă.

În argumentele prezentate în susținerea admisibilității cererii de revizuire, revizuenta, în esență, a arătat că:

Referitor la modificarea de către instanța supremă a încheierii de ședință din data de 13.02.2013, apreciem că prin Decizia ICCJ trebuie să fi fost admisă excepția autorității de lucru judecat invocată de autoritățile fiscale și vamale prin care acestea au susținut că există lucru judecat între hotărârea pronunțată în dosarul având ca obiect anularea Raportului de inspecție fiscală, respectiv a Deciziei de impunere și cauza ce face obiectul dosarului nr. .X./2/2011 privind Cererea de restituire accize.

Arată revizuenta că o astfel de soluție este contrară fiind astfel îndeplinite condițiile art. 322 alin. 1 pct. 7 Cod procedură civilă de la 1865, Decizia ICCJ fiind contrară Deciziei nr. .X. pronunțate tot de instanța supremă *în aceeași cauză, între aceleași persoane, având aceeași calitate.*

Așadar în această decizie pronunțată în exact aceeași cauză și între exact aceleași părți instanța supremă reține că ***„examinarea conținutului actelor respective relevă însă inexistența unei identități de obiect și de temeuri de fapt și de drept”*** (pag. 16 din Decizia ICCJ).

Astfel, presupusele acte administrativ fiscale prin care autoritățile fiscale pretindeau că ar fi soluționat Cererea de restituire, respectiv Raportul de inspecție fiscală și Decizia de impunere vizează cu totul alte cereri formulate de Societate, ce nu fac obiectul prezentei cauze și care nu au niciun fel de legătură cu Cererea de restituire. F

Concluzionează în sensul că față de aceste împrejurări și raportat la condițiile prevăzute de art. 322 alin. 1 pct. 7 din vechiul Cod civil solicităm instanței supreme să admită prezenta cerere de revizuire și, rejudecând cauza, să schimbe în tot Decizia ICCJ, în sensul admiterii cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost formulată, pentru toate argumentele prezentate pe larg în cererea de chemare în judecată și în cadrul întâmpinării la recurs depuse în dosarul nr. .X./2/2011.

În drept revizuenta a invocat dispozițiile art. 322 alin. 1 pct. 7 Cod procedură civilă.

La data de 5 noiembrie.X.15 revizuenta a depus o completare a motivelor de revizuire, prin care a precizat că *argumentele expuse de instanță în motivarea Deciziei nr. .X./13.03.2014 („Decizia ICCJ”) și în ce constă contrarietatea hotărârilor pronunțate.*

În acest sens a arătat că prin Decizia ICCJ instanța supremă a admis recursurile declarate de ANAF și ANV împotriva încheierii din 13 februarie 2012 și a sentinței civile nr. .X. din 18 octombrie.X.12 ale Curții de Apel .X., a modificat în tot Sentința și încheierea atacată, în sensul ca a respins acțiunea .X., astfel cum a fost precizată.mai susține că instanța de contro judiciara reținut că excepția autorității de lucru judecat invocată de organele fiscale și vamale prin întâmpinările depuse în fața Curții de Apel .X. -respinsă de prima instanță de judecată prin încheierea de ședință din data de 13 februarie.X.12 - și reiterată în recursurile formulate, este întemeiată, însă privita ca putere a lucrului judecat.

Excepția invocată de organele fiscale și vamale viza pretinsa autoritate de lucru judecat ***pe de o parte***, prezenta cauză ce face obiectul dosarului nr. .X./2/2011 (care are ca obiect anularea Deciziei de soluționare a contestației nr. 131/2011 emisa de DGSC, prin care a fost respinsă cerea de restituire accize ca rămasă fără obiect și restituirea accizelor) și ***pe de altă parte, cauza soluționată prin Decizia nr. .X./24.03.2011 pronunțată în dosarul nr. .X.,*** prin care instanța supremă a decis că cererea de restituire accize nu a fost niciodată soluționată și prin urmare a obligat organele administrative la soluționarea acesteia, constatând în același timp că este inadmisibilă solicitarea societății ca instanța să dispună direct judecarea pe fond a cauzei, și respectiv dacă Societatea are sau nu dreptul la restituire, în lipsa unei decizii de soluționare a organului administrativ.

Argumentația adusă de organele fiscale și vamale în susținerea excepției autorității de lucru judecat a fost fundamentată pe faptul că în acest din urmă Dosar de obligare nr. .X./2009, Societatea a solicitat, pe lângă obligarea la soluționarea Contestației fiscale -și restituirea accizelor, prima instanță și ICCJ respingând acest capăt de cerere ca inadmisibil (în fapt prematur) având în vedere ca nu se putea analiza solicitarea de restituire în lipsa unei decizii de soluționare a Cererii și respectiv Contestației fiscale formulate în această privință.

Arată că instanța a confundat în mod grav susținerile organelor fiscale și vamale și a motivat existența puterii de lucru judecat susținând o cu totul altă excepție, respectiv că, în realitate, ar exista putere de lucru judecat între prezenta cauză ce face obiectul dosarului nr. .X./2/2011, și cauza ce face obiectul dosarului nr. .X./2/2000, având ca obiect anularea Raportului de inspecție fiscală nr. .X./25.03.2009, prin care organele fiscale susțin în Decizia de soluționare a contestației că ar fi soluționat Cererea de restituire accize.

Prin urmare , subliniază că această eroare gravă în care s-a aflat instanța de judecată la momentul analizei excepției autorității de lucru judecat invocată de organele fiscale și vamale a condus la pronunțarea unor hotărâri contradictorii, decizia ICCJ din prezenta cauză care *susține că Cererea de restituire a fost*

soluționată prin Raportul de inspecție fiscală .X./2009), fiind contrară deciziei ICCJ nr. .X./2011 – care reține că Cererea de restituire nu a fost niciodată soluționată și nici nu putea printr-un Raport de inspecție fiscală, obligând organele administrative la soluționarea acesteia.

Apărările formulate în cauză

Intimatele Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. nu au înțeles să formuleze întâmpinare potrivit art. 326 alin. (2) Cod procedură civilă.

Considerentele Înaltei Curți asupra cererii de revizuire

Revizuirea este o cale extraordinară de atac, de retractare, care se poate exercita numai împotriva hotărârilor definitive, în cazurile și condițiile expres stabilite de lege.

Potrivit art. 322 pct. 7 Cod procedură civilă revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere [...] dacă există hotărâri definitive potrivnice date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una sau aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate. Aceste dispoziții se aplică și în cazul când hotărârile potrivnice sunt date de instanțe de recurs”.

Astfel, posibilitatea de a se cere revizuirea în temeiul art.322 pct.7 Cod procedură civilă este supusă între altele, condiției ca hotărârile potrivnice să conțină elemente caracteristice existenței lucrului judecat, iar rațiunea reglementării izvorăște din necesitatea de a se înlătura nelegalitatea comisă ca urmare a soluționării aceleiași cauze prin două hotărâri, în mod diferit, cu nesocotirea autorității lucrului judecat, precum și a dificultății create prin imposibilitatea executării simultane a hotărârilor pronunțate în aceeași pricină.

Totodată, posibilitatea de a cere revizuirea pentru contrarietate de hotărâri este condiționată de împrejurarea ca, în cadrul celui de al doilea proces, să nu se fi invocat prima hotărâre sau, chiar dacă aceasta a fost invocată, instanța sa fi omis soluționarea excepției puterii lucrului judecat.

În cauză, Înalta Curte constată că pe calea revizuirii reglementată de art.322 pct.7 C.proc.civ., se poate solicita, în condițiile reglementate de textul respectiv, desființarea unei hotărâri judecătorești pentru faptul că este contrară unei alte hotărâri judecătorești.

În considerarea acestor dispoziții, din ansamblul probator al cauzei, rezultă fără echivoc că în cel de-al doilea proces s-a pus în discuție excepția autorității de lucru judecat a Deciziei nr. 1708 din 24 martie.X.11, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. .X./2009.

Aceasta, cu atât mai mult, rezultă din apărările pe care revizuenta a înțeles să le formuleze prin concluziile scrise depuse la dosarul nr. .X./2/2011 precum și din dispozitivul Deciziei nr. .X. din 13 martie.X.14 prin care instanța de control judiciar a decis „respinge excepția autorității de lucru judecat invocată de intimata S.C. .X. S.R.L.”

Așadar, se observă că pentru admisibilitatea unei cereri de revizuire fondată pe acest motiv este necesar, între altele, *ca hotărârile contradictorii să fie pronunțate în procese distincte, dar identice sub aspectul părților, obiectului și cauzei cererii de chemare în judecată, iar în cel de-al doilea proces să nu se fi invocat excepția autorității de lucru judecat a hotărârii date în primul proces, sau chiar dacă s-a invocat, instanța s-o fi lăsat nesoluționată.*

În caz contrar, revizuirea nu poate fi primită, aceste cerințe ale legii fiind imperative.

În prezentul proces revizuenta a invocat contrarietatea dintre Decizia nr..X./13.03.2014 și Decizia nr..X./24.03.2011, ambele pronunțate de Înalta curte, apreciind că s-ar afla întrunite exigențele pretinse de art. 322 pct. 7 C.pr.civ.

Această apreciere a revizuintei este însă eronată, căci în considerentele Deciziei nr..X./13.03.2014 instanța a statuat (f.26 dosar nr(.X./2/2011 al Înaltei Curți) că „este nefondată excepția autorității de lucru judecat invocată de intimată în raport de decizia nr. .X. din 24.03.2011 pronunțată de ICCJ în dosarul nr. .X./2009” „În concret, instanța are în vedere că nu este îndeplinită tripla identitate de elemente, cerută de art. 1201 C.civil”.

Raportat la a acest aspect, așa cum s-a reținut și în decizia atacată cu prezenta cerere de revizuire, *obiectul principal al acțiunii înregistrate sub nr..X./2009 a fost "recunoașterea dreptului societății la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză.*

De asemenea, obiectul cauzei de față este anularea deciziei nr. 131/12.04.2011 emisă de pârâta emisă de ANAF-DGSC, precum și recunoașterea dreptului reclamantei la restituirea sumei de .X. lei, achitată cu titlu de acciză.

Așadar, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 322 pct.7 Cod procedură civilă, întrucât prin sintagma „una și aceeași pricina" se înțelege întrunirea condițiilor triplei identități, de obiect, de cauza și de părți, cu privire la cele doua cereri de chemare în judecata, astfel încât soluționarea celei de a doua să aducă atingere puterii de lucru judecat a celei dintâi.

În aceste circumstanțe ale procesului este de considerat că prin Decizia nr..X./13.03.2014 pronunțată de Înalta Curte s-a stabilit deja că nu există autoritate de lucru judecat în decizia nr. .X. din 24.03.2011 pronunțată de ICCJ în dosarul nr. .X./2009”.

Ca un ultim aspect, în realitate, cererea de revizuire conține critici aduse deciziei din recurs (nr. .X. din 13 martie.X.14 a Înaltei Curți), arătându-se că ea

se bazează pe o interpretare și aplicare eronată a datelor din dosar , precum și a dezlegărilor date prin decizia a cărei revizuire s-a solicitat.

Rezultă că, în afara cadrului procesual creat prin promovarea cererii de revizuire, sunt aduse judecății elemente străine care nu pot face obiect de analiză, constituindu-se fie într-o critică de nelegalitate împotriva unei hotărâri irevocabile a instanței de recurs, fie într-o înșiruire a actelor jurisdicționale sau procedurale anterioare.

În consecință, potrivit considerentelor expuse, se constată că prin intermediul căii extraordinare de atac formulate, revizuenta a tins la punerea în discuție a autorității de lucru judecat a unei hotărâri irevocabile deși nu subzistă cerințele procedurale reglementate expres de art. 322 pct. 7 C. proc. civ., așa încât revizuirea va fi respinsă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge cererea de revizuire formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei nr..X. din 13 martie.X.14 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 14 ianuarie.X.15.

XXXXX